

Begäran om förhandsavgörande framställd av Varhoven kasatsionen sad (Bulgarien) den 22 maj 2017 – Wiemer & Trachte GmbH (i obestånd) mot Zhan Oved Tadzher

(Mål C-296/17)

(2017/C 256/11)

Rättegångsspråk: bulgariska

Hänskjutande domstol

Varhoven kasatsionen sad

Parter i målet vid den nationella domstolen

Klagande: Wiemer & Trachte GmbH (i obestånd)

Motpart: Zhan Oved Tadzher

Tolkningsfrågor

- 1) Ska artikel 3.1 i rådets förordning (EG) nr 1346/2000 av den 29 maj 2000⁽¹⁾ om insolvensförfaranden tolkas så, att behörigheten för domstolar i den medlemsstat inom vars territorium ett insolvensförfarande har inletts att pröva och avgöra en talan om återvinning på grund av gäldenärens insolvens som har väckts mot en motpart som har säte eller hemvist i en annan medlemsstat exklusiv, eller, vad gäller artikel 18.2 i den förordningen, är förvaltaren behörig att väcka talan om återvinning vid domstol i en medlemsstat inom vars territorium motparten har sitt säte eller hemvist, när den talan om återvinning som förvaltaren har väckt grundas på att lös egendom förfogats över i den andra medlemsstaten?
- 2) Anses ett infriande av en skuld till gäldenären i en medlemsstat genom den verkställande direktören för gäldenärbolagets filial i den medlemsstaten befriande i enlighet med artikel 24.2 jämförd med artikel 24.1 i förordning nr 1346/2000 när, vid tidpunkten för skuldens infriande, en begäran om att inleda ett insolvensförfarande avseende gäldenärens tillgångar hade lämnats in och en provisorisk förvaltare hade utsetts i en annan medlemsstat, men avgörande om att inleda insolvensförfarandet inte hade meddelats?
- 3) Tillämpas artikel 24.1 i förordning nr 1346/2000 om infriande av en skuld på en summa pengar som betalats till gäldenären, där den ursprungliga överföringen av den summan från gäldenären till den som infriar skulden anses ogiltig enligt insolvensdomstolens nationella rätt och den ogiltigheten följer av att ett insolvensförfarande inletts?
- 4) Tillämpas presumtionen om bristande kännedom i artikel 24.2 i förordning nr 1346/2000 när de myndigheter som anges i den andra meningen i artikel 21.2 i förordningen inte har vidtagit alla nödvändiga åtgärder för att säkerställa att beslut varigenom insolvensdomstolen utsåg en provisorisk förvaltare och beslutade att bolagets föfoganden över tillgångar skulle vara giltiga endast med förvaltarens samtycke, offentliggörs i registret i den medlemsstat inom vars territorium gäldenären har en filial, för det fall den medlemsstat där filialen har sitt säte föreskriver ett obligatoriskt offentliggörande av dessa beslut, oberoende av att den erkänner dem i enlighet med artikel 25 i förening med artikel 16 i förordningen?

⁽¹⁾ EUT L 160, 2000, s. 1.

Begäran om förhandsavgörande framställd av le Conseil d'État (Frankrike) den 23 maj 2017 – France Télévisions SA mot Playmédia, Conseil supérieur de l'audiovisuel (CSA)

(Mål C-298/17)

(2017/C 256/12)

Rättegångsspråk: franska

Hänskjutande domstol

Conseil d'État

Parter i målet vid den nationella domstolen

Sökande: France Télévisions SA

Motparter: Playmédia, Conseil supérieur de l'audiovisuel (CSA)

Tolkningsfrågor

- 1) Ska ett företag som erbjuder direktuppspelning av tv-program på internet enbart på grund av detta faktum anses utgöra ett företag som tillhandahåller ett elektroniskt kommunikationsnät som används för distribution av radio- eller tv-sändningar till allmänheten, i den mening som avses i artikel 31.1 i direktiv 2002/22/EG av den 7 mars 2002? ⁽¹⁾
- 2) Om svaret på den första frågan är nekande, kan en medlemsstat då, utan att åsidosätta direktivet eller andra unionsrättsliga bestämmelser, föreskriva en sändningsplikt, som omfattar radio- och tv-programtjänster, för både företag som tillhandahåller elektroniska kommunikationsnät och företag som utan att tillhandahålla sådana nät erbjuder direktuppspelning av tv-program på internet?
- 3) Om svaret på den andra frågan är jakande, får medlemsstaterna då beträffande tjänstedistributörer som inte tillhandahåller elektroniska kommunikationsnät underlåta att låta sändningsplikten vara beroende av att samtliga villkor som anges i artikel 31.1 i direktiv 2002/22 är uppfyllda, trots att dessa villkor enligt direktivet måste vara uppfyllda vad beträffar operatörer av elektroniska kommunikationsnät?
- 4) Kan en medlemsstat som har infört en sändningsplikt, som omfattar vissa radio- eller tv-programtjänster i vissa nät, utan att åsidosätta direktivet föreskriva en skyldighet att godta att dessa tjänster vidaresänds i dessa nät, inbegripet – vad beträffar vidaresändning på en webbplats – när det berörda tv-företaget självt sänder sina egna program på internet?
- 5) När det gäller sändningar via internet, ska det i artikel 31.1 i direktiv 2002/22 angivna villkoret att ett betydande antal slutanvändare av nät som omfattas av sändningsplikt ska använda dessa nät som sitt huvudsakliga medel för att ta emot radio- och tv-sändningar bedömas med hänsyn till samtliga användare som tittar på tv-program via direktuppspelning på internet eller endast med hänsyn till användarna till den webbplats som omfattas av sändningsplikten?

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/22/EG av den 7 mars 2002 om samhällsomfattande tjänster och användares rättigheter avseende elektroniska kommunikationsnät och kommunikationstjänster (direktiv om samhällsomfattande tjänster) (EGT L 108, s. 51).

Begäran om förhandsavgörande framställd av Varhoven administrativen sad (Bulgarien) den 29 maj 2017 – Geocycle Bulgaria EOOD mot Direktor na direksia "Obzhalvane i danachno-osiguritelna praktika" – Veliko Tarnovo, pri Tsentralno upravlenie na Natsionalnata agentsia za prihodite

(Mål C-314/17)

(2017/C 256/13)

Rättegångsspråk: bulgariska

Hänskjutande domstol

Varhoven administrativen sad

Parter i målet vid den nationella domstolen

Klagande: Geocycle Bulgaria EOOD

Motpart: Direktor na direksia "Obzhalvane i danachno-osiguritelna praktika" – Veliko Tarnovo, pri Tsentralno upravlenie na Natsionalnata agentsia za prihodite